

med til en Foranstaltning, som kan være til Nytte, at man saa alligevel vil bestemme, at den ikke skal stifte den Nyttvirkning, den kan. Det forstaar jeg ikke. Men som sagt, alt hvad der angaar dette Kystfort, er i høj Grad uklart og maa være uklart for de fleste, thi i den Overenskomst, der blev meddelt Højre, blev der sagt et, men det var et ganske andet Kystfort, der var Tale om i den Fremstilling, der blev givet Hans Majestæt Kongen. Der stod, at Vedbæk-Fortet — jeg ved nu ikke, om nogen ved, hvad Vedbæk-Fortet er — skulde flyttes noget tilbage. Der har aldrig været noget Fort ved Vedbæk. . . . (Konseilspræsidenten: Det er fuldkommen urigtigt, at der er givet en Fremstilling til Hans Majestæt Kongen, der er anderledes end den, der er bekendt gennem Bladene) . . . Jeg har kun sagt, hvad jeg har læst i Aviserne, at i den Fremstilling, der var givet, stod der, at Vedbæk-Fortet skulde flyttes. Er det urigtigt, hvad der staar i Aviserne, skal jeg med største Glæde tage mine Ord tilbage. Det falder mig ikke ind at ville fremstille noget som helst, der kan siges at være urigtigt.

Jeg kan ikke indlade mig paa at stemme for den Slags Urimeligheder, men paa den anden Side er det mit Haab, at naar denne Sag er kommen op til Landstinget, vil den komme tilbage i en saadan Form, at det dog er muligt at skabe et Forsvar. Stemme for disse Enkeltheder kan jeg ikke: Jeg vil dog ikke stemme mod Loven, naar det gælder den endelige Vedtagelse ved tredje Behandling, men jeg vil kun gøre det for at skaffe Forslaget op i Landstinget.

Jeg har endnu en Bemærkning at gøre. Det er jo saa, at det er den højtærede Konseilspræsident, der bærer Ansvaret for Sættelsen af Ministeriet. Men naar man paatager sig et Ansvar og selv alene kan komme til at bære Følgerne, er der intet som helst at sige dertil; men naar man paatager sig et Ansvar, hvor Følgerne muligvis kunne gaa ud over andre, er der maaske noget at betænke sig paa. Vor Befolkning er jo ikke saaledes udviklet, at den forstaar de konstitutionelle Begreber. Den gaar ud fra, at naar der udnævnes Ministerier, er det Kongen, der udnævner dem. Hvorledes Stemningen var her i Byen og i Landet mod den Mand, som nu sidder som Forsvarsminister, det vidste alle, og det maa den højtærede Konseilspræsident ogsaa have vidst. Hvorledes han kunde forsvare at indstille ham til

Forsvarsminister, det er naturligvis Konseilspræsidentens Ansvar, og det skal jeg ikke blande mig i. Men en Fare var der, nemlig at Stemningen kunde vende sig paa en saadan Maade, som den ikke maa vende sig. Thi hvad der end sker, Kongemagten maa ikke lide. Der var ogsaa et andet Hensyn at tage, og det var det, at man ikke gjorde det for vanskeligt for os, hvor gerne vi end ville have et Forsvar, at gaa med til et saadant, thi det er vanskeligt at gaa med under saadanne Vilkaar, naar man kun kan gøre det ved at gaa paa Akkord med Fædrelandets Ære.

Konseilspræsidenten (Holstein-Ledreborg): Selvfølgelig paatager jeg mig Ansvaret for de Medlemmer af Ministeriet, som ere udnævnte af Hans Majestæt Kongen. Jeg tror ogsaa, at Befolkningen er saa moden her i Landet, at den meget godt ved, at de konstitutionelle Forhold her lægge Ansvaret paa Ministeriet og Konseilspræsidenten og ikke paa Kongen. Dersom det ikke er Tilfældet, dersom Befolkningen ikke ved det, skyldes det den Agitation, der er drevet her i Landet indtil 1894 af Højre, som har overdænget Befolkningen med Forsikringer om, at det var Kongens Ministerium og Kongen, man krænkede, naar man traadte op mod Ministeriet. Det er udelukkende de Herrers Skyld; naar de altsaa nu klage over, hvad der sker af Uutilbørigheder fra Befolkningens Side, maa de paalægge dem selv Ansvaret derfor, vi have ingen Skyld deri. Den store menige, danske Befolkning er fuldkommen paa det rene med, hvordan Forholdet er. Kun det vil jeg bemærke.

Jeg siger for øvrigt, at det var ønskeligt, om man ikke blandede personlige Agitationsforhold ind i denne Debat. Den Sag, vi nu behandle, er af alvorligere Art, og Befolkningens Stemning er ikke den samme Landet over, som den er i København, og de Herrere kunne være fuldkommen visse paa, at den fortsatte Tilsidesættelse af Landbefolkningens Mening i store Dele af Landet — ikke alle Vegne, men i store Dele af Landet — (Modsigelse) Jo, netop, i mange Kredse i Landet — — —, og der er Vidnesbyrd derom, at denne fortsatte Tilsidesættelse vil avle en Bitterhed, som i Tidens Løb kan skade ikke blot denne, men ogsaa andre Sager. Jeg anmoder derfor om, at man saa vidt muligt holder sig til Sagerne, tænker og handler konstitutionelt og ikke hverken blander Kongen eller forskellige